

Jsem netrpělivá nebo umím trpělivě čekat? Možná znáš, ten pocit, když máš pár minut počkat na autobus, který má nečekané zpoždění. Honí se ti hlavou myšlenky na to, co jsi ještě mohla stihnout a teď tady zbytečně stojíš, čekáš... A to je jen pár minut! Co ty dny, týdny, měsíce a dlouhé roky, když čekáš na svého vyvoleného, milého, kluka...? Všechny víme, jak to s naší trpělivostí vypadá. Podle mých zkušeností vím, že jsme my dívky dost netrpělivé.

Byla jsem už zaměstnaná ve škole a tam jsem měla věřící kolegyni Radku. Každý týden jsme si vyhradily hodinu, kdy jsme se mohly spolu setkávat a modlit se za všechno, co jsme prožívaly. Mně v té době ležela na srdci jedna dívka, která se zamilovala do kluka, který sice mluvil jako křesťan, ale nežil tak, a chystali svatbu. Popisovala jsem situaci: dvacet devět let, nikdy s nikým nechodila a pak potkala hodného člověka. Myslím, že dobře věděla, že jeho víra jsou jen slova. Vždyť křesťanství se pozná po ovoci a také vnitřní hlas (Duch svatý) to poví, když jej chceme „slyšet“. Radka byla přesvědčená, že když někdo, nějaká holka věří od svých třinácti let, tak přece nevstoupí do vztahu s nevěřícím. Předpokládala, že je to zkušená křesťanka, vyspělá a že tedy nemůže udělat takovou „botu“. A já jsem jí v tu chvíli mohla vyprávět svůj příběh:

Zamilovaná jsem byla každou chvíli. Možná už i ve školce. Byly to dětské, potom platonické lásky, ale nějak jsem své vztahy s kluky neřešila. Měla jsem v církvi, kam jsem od dětství chodila, spoustu přátel a necítila jsem potřebu se vázat. Až asi v osmnácti letech jsem začala „vážně“ uvažovat o chození..

V té době jsem maturovala a připravovala se na studium na medicíně. To se u nás v církvi a ve sboru moc „nenosilo“. „Přece holkám stačí učňák, nanejvýš maturita. Proč studovat, když se každá vdá a bude mít děti?“ Na školu jsem se z náboženských důvodů nedostala a tak jsem začala pracovat. V té době mne oslovil jeden kluk z naší skupiny mládeže. Nebylo to však to pravé. Výborný kamarád, možná přítel, ale otec mých dětí...? Z kusé přípravy na manželství v naší mládeži jsem si pamatovala dvě věci - „můj partner musí být věřící“ a „mohu si ho představit jako otce mých dětí?“ Pracovala jsem s dětmi. Jako otce svých dětí jsem si ho představit nedovedla. A možná jsem se i podvědomě nechtěla vázat. Po čtyřech měsících jsem známost ukončila.

Všichni kolem mne říkali, že jsem na školu neměla jít. Nebyla to prý Boží vůle! Já jsem to však tak neprožívala. Proč by věřící holka nemohla studovat na vysoké škole? A tak jsem se připravovala znovu na přijímací zkoušky. Opakovala se stejná situace, jako před rokem...

Později jsem měla příležitost zúčastnit se semináře pro dívky v zahraničí. Vedla ho jedna vdaná maminka – lékařka. Byla pro mne velkým povzbuzením. Pomáhala mladým dívkám pochopit Boží záměr se ženou. V době svého dospívání jsem totiž měla problém přijmout sama sebe jako ženu. Nevěděla jsem, jakou hodnotu mám pro svého nebeského Otce. Vždyť můj vlastní tatínek si přál prvorozeného syna a místo toho jsem se narodila já – Rút! Právě v době těžkostí a zkoušek se mi tyto pochybnosti o sobě a nedůvěra vracely zpátky.

Na základě tohoto semináře jsem pochopila, že všechny moje trápení a strachy z budoucnosti pramenily z mých pochybností o Boží pravdomluvnosti. Ale Bůh měl konkrétní plán s mým životem. Samozřejmě, že jsem prožívala zkoušky, těžkosti, krušné chvíle. Mohly být důsledkem méj neposlušnosti. Mohly být ale také Boží lekcí, abych dospěla ve víře. A prožívala jsem, že v tom nejsem sama, ale že je se mnou Pán Ježíš Kristus. Nejenom, že mi připravuje cestu, ale v čase těch největších problémů mne nese na svých rukou. O Jeho lásce jsem se nechtěla dozvídat jen teoreticky, jen ji poznávat na životech jiných lidí. Tuto lásku jsem chtěla prožívat sama! Ten seminář mi otevřel oči: Ježíš mne miluje! Miluje mne sám Král králů! A proto dnes mohu říci:

„Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořena.“
Žalm 139, 14

Dlouho jsem měla veliký problém toto přijmout pro sebe, pro sebe jako dívku. Přitom je to jedno z nejnítěrnějších vyznání ženy svému Stvořiteli. A souvisí s tím také přijetí svého zevnějšku – i toho, s čím mám problémy: váha, výška, pihy, brýle, nohy do X, nešikovnost nebo postižení. Bůh má právo formovat každou nás podle svého rozhodnutí.

Proč se někdy chovám tak, jako bych Bohu vyčítala, že mne nestvořil jinou a jinak? Proč se s ním hádám?

„Toto praví Hospodin, Svatý Izraele, jeho tvůrce: „Ptejte se mě na ty věci, které přijdou! Ohledně mých synů, díla mých rukou, budete mi něco přikazovat?“

Izajáš 45, 11

Čas plynul. Moje kamarádky měly známosti, některé už rodily děti a já jsem se rozhodla svůj „čas“ smysluplně využít. Chtěla jsem využít toho, že jsem svobodná. Neměla jsem žádné závazky. Byl tedy čas učit se prožívat Boží milost, štědrost, péči, vševědoucnost, všemohoucnost. Byla příležitost věnovat se naplno dětem ve sboru. Mohla jsem se přesvědčovat o tom, že mě Bůh přijímá takovou jaká jsem... Za rok jsem opět dělala přijímací zkoušky na vysokou školu, tentokrát na pedagogickou fakultu. A přijali mě.

V té době jsem poznala fajn kluka. Byl věřící, Slovák a také studoval. Rostlo ve mně přesvědčení, že Bůh vyslyšel moje prosby a přání za mé manželství. Hezky jsme si povídali a bylo nám spolu dobře. Zamilovaná jsem byla až po uši. Jen rozdělení republiky bylo menší překážkou v našem vztahu... Na jednom vánočním setkání jsem dostala přání, aby následující rok byl pro mne lepším, než ten uplynulý... V deničku mám poznámku, že se toto přání splnilo hned 1. ledna. Byli jsme SPOLU na silvestrovském pobytu! V mém deníku stojí...

„Nebudeme-li planout láskou, pak ostatní kolem nás umřou chladem.“

1. Korintským 13, 4: „Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“

Filipským 4, 4: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to čiňte. A Bůh pokoje bude s vámi.“

Slova písně: „Jestliže nás Bůh miluje, tak je to opravdová láska. Je to láska, která nám dává nejkrásnější dar – Ježíše.

Uplynulo pár měsíců. Dostala jsem dopis, ve kterém mi vysvětloval „závažné“ důvody, proč nemůžeme v naší známosti pokračovat. Tak například: Prý jsem pro něj příliš zralou křesťankou a on je velice mladým křesťanem; bydleli jsme v různých státech; oddělovala nás nejen hranice, ale také vzdálenost; pocházeli jsme z různých církví... Dopis napsal tak, že jsem ani nevěděla, jak ho brát. Podepsal ho slovy: „...s láskou a Tvůj...“

Šok. Docela dlouho jsem se vzpamatovávala. A k tomu ještě ty řeči sousedek a tetiček: „Jó, když si holka nenajde kluka na škole, tak pak už se těžko vdá...“

Po dlouhé době jsem pochopila, co pro mne znamenalo mé zamilování. Neviděla jsem mnoho důležitých věcí: Lidi kolem, službu, studium... Příliš mnoho jsem se vázala na svého kluka, přemýšlela, uvažovala, zabývala se nereálnými představami o budoucnosti, bydlení, dětech... Dnes však vím, že se vše přihodilo v ten pravý čas. Určitě i tímto jsem se měla něčemu naučit. Čemu? Ukáže život...

A tak znovu: „Musím svou cenu hledat u Boha a ne u lidí!“ Pro něj jsem nenahraditelná, vzácná...

Někdy přicházely chvíle, kdy jsem silně prožívala svoji netrpělivost. Říkala jsem si, že „ten autobus nejede už docela dlouho.“

Za dva roky jsem se sblížila s jiným chlapcem. Měli jsme oba po škole. Byli jsme zralejší. Pracovali jsme v jedné křesťanské organizaci. A také nás dělila hranice, národnost, vzdálenost... Zpočátku to nevadilo a prožívala jsem štěstí, radost... Do svého deníku jsem si napsala...

„Nejnáléhavěji potřebuji někoho, kdo by byl jako okno, skrze které je vidět širé moře a ne jako odraz mé únavy.“

Antoine de Saint - Exupery .

„To byl jeden z mála hezkých dnů. Bez časového harmonogramu. Dostatek spánku. Procházka. Společná večeře. Chvilky zpěvu a modliteb. Mohla jsem vybrečet všechno své trápení. Ještě, že nám Bůh dává takovéto dny, kamarády a hlavně toho jediného člověka.“

Čas běžel...

Často jsem sice nevěděla, na čem jsem, ale nevadilo mi to. Musela jsem mu ale stále dokazovat, že jsem „silná žena“. Cítila jsem, že musím být pořád v pohodě, nedávat na sobě znát únavu, pochybnosti a nějaké trápení. Jeho maminka a sestra takové byly. Měla jsem se vždy usmívat, vždy být ochotna pomoci a mít sílu nést problémy lidí kolem. Zkrátka být ženou, která vše zvládne a nepotřebuje pohladit, povzbudit, přitulit se a někdy také plakat v náručí svého „rytíře“. Byla jsem pořád jakoby něčím spoutaná, nesvobodná. V deníku...

„Žena různým větám, slovům i situacím může klidně přisoudit úplně jiný význam.“

Píseň:

„Přijde čas! Každé dění ve tvém životě má svůj čas. Přijde den! Každé dění ve tvém životě má svůj den. Přijde den, ve kterém ti Bůh odpoví! Přijde ten den, ten velký den!“ „Láska má dar úsměvu, i když trpím.“

A já trpěla. Po třech letech naší známosti jsme jednou mluvili o našem vztahu. Jemu vadily čtyři věci: Velká vzdálenost, každý jsme z jiné církve, pak moje chatrné zdraví (což bylo odrazem mé pracovní vyčerpání a nedostatkem odpočinku) a má psychická nepohoda, protože jsem za velice nepříjemných okolností odcházela z té křesťanské organizace. Chtěl po mně čas na přemýšlení, abychom spolu zase jen chodili bez dalších rozhodnutí a kroků. Odmítla jsem. Už jsem nechtěla pokračovat v nejistotě, náznačích a v čekání na jeho rozhodnutí. Deník...

Strom (Žalm 1, 3: „Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá.“). Krásný podzimní strom! Strom trvá. Strom stojí pevně, protože jeho kořeny jsou hluboko v zemi. Strom neustále pije. Strom dává oporu, úkryt, teplo, bezpečí. Strom nese ovoce. Strom nespěchá. Čeká na pravý čas...“

Už jsem se necítila jako strom. Nestála jsem pevně. Neměla jsem sílu pít - už jsem se ani nemodlila a nečetla si Bibli. Neposkytovala jsem oporu, úkryt, teplo ani bezpečí. A jaké bylo moje ovoce! Spěchala jsem! Nechtěla jsem čekat...

Rozhodla jsem se, že nebudu čekat na „autobus“. Vědomě jsem se rozhodla, že začnu chodit s prvním nevěřícím klukem, který mne sám osloví. Divné rozhodnutí, že? Po předchozích zkušenostech a zklamání jsem si řekla, že každý nevěřící bude pořád lepší než věřící... Vědomě jsem snížila standard v oblasti vztahů, chození, manželství. Jako bych odmítla manžela podle Božího srdce. Chtěla jsem od Boha míň, než co nabízí svým dětem.

Po půl roce mi telefonoval jeden mladík. Hodný, pozorný, ale nevěřící. Do kostela chodil jen na svátky. Začali jsme spolu chodit. Byly to krásné chvíle. Udělal, co mi na očích viděl. Ani tehdy mne Bůh neopustil, i když já jsem šla od něj.

Moje kamarádka Lucka se za mne každý den modlila. Modlila se za to, abychom se rozešli. Někdy jsem u těch modliteb dokonce byla, ale říkala jsem si, že je to stejně nakonec na mně. „Náš vztah bude mít takový spád, jak se rozhodnu já!“

Začali jsme si plánovat společný život. A pak to přišlo. Z úst mého milého jsme slyšela větu, že mi *dovolí* chodit v neděli do kostela. A tehdy jsem začala přemýšlet! Jak se budu „dovolovat“ chodit do církve? Kdy se budu dovolovat? Jenom v neděli?

A co služba dětem? A naše děti? Já třeba půjdu v neděli do kostela, manžel ne a ony? A vůbec - jak je budeme vychovávat? K čemu je budeme vést? Co se od nás dozvědí o Bohu? Jak si Ho budou představovat?

Anebo takové rodinné finance. Když já budu chtít podporovat Boží dílo - co na to manžel? Dovolí mi to? A co duchovní vedení v rodině? Zvažovala jsem tohle: Chci být duchovně výš než můj manžel, anebo chci, aby mně můj manžel neustále duchovně motivoval jít dál a povzbuzoval?

Skoro jsem nastoupila do auta, které jsem si vědomě stopla.

Rozešli jsme se.

Teprve pak jsem všechno odevzdala Bohu. I mou netrpělivost! Prožívala jsem další měsíce v Boží škole. Bylo mi skoro jedenatřicet let a potkala jsem „JEHO“, věřícího kluka. Za třináct měsíců jsme měli svatbu a po dvou a půl letech nám Bůh dal krásného synáčka.

Dnes, když se ohlédnu zpět, si uvědomuji, jak je v manželství a společném životě důležité, když on a ona jdou jedním směrem, k jednomu cíli a ve vzájemném porozumění.

A co říká Bůh o vztahu s nevěřícími? „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím?“ (2. Korintským 6, 14) Chození je první krok k manželství, to znamená, že nejde jen chodit s někým, kdo nezná Boha a jeho Syna. Riskuješ, že se zamiluješ do někoho, koho prostě nemůžeš mít.

Četla jsi někdy příběh o hledání manželky pro Izáka? Abrahamův sluha Eliezer dostal jasný příkaz: 1. Mojžíšova 24, 3: „Zavazuji tě přísahou při Hospodinu, Bohu nebes a Bohu země, abys nebral pro mého syna ženu z dcer Kenaánců, mezi nimiž sídlím.“ Proč asi?

A nejen Abraham. Bůh sám zakázal Izraelcům brát si ženy z okolních národů. Proč? Aby je, národ Boží, nesvedly z cesty za Ním.

„Kráľ Šalomoun si zamiloval mnoho žen cizinek, faraónovu dceru, Moábky, Amónky, Edómky, Sidónanky a Chetejky, z těch pronárodů, o nichž Hospodin Izraelcům řekl: "Nebudete vcházet k nim a oni nebudou vcházet k vám. Jistě by naklonili vaše srdce ke svým bohům." Šalomoun k nim přilnul velkou láskou. Měl mnoho žen: sedm set kněžen a tři sta ženin. Jeho ženy odklonily jeho srdce. Když nadešel Šalomounovi čas stáří, jeho ženy odklonily jeho srdce k jiným bohům, takže jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako bylo srdce jeho otce Davida.“

1. Královská 11, 1

Totéž platí i pro nás. Když Šalomounovo srdce nevěřící ženy odklonily od Hospodina, naplno se to projevilo na jeho dětech. Bible hodnotí život jeho syna Rechabeáma takto: „Dopouštěl se toho, co je zlé, neboť se nedotazoval Hospodina upřímným srdcem.“ (2. Paralipomenon 12, 14) Jak by také ne, když neviděl vzor ve svých rodičích?!

Chci se ještě vrátit k důležitým poznámkám ve svém deníčku.

Zápis z deníčku po semináři pro dívky:

Vždyť pro Boha máme nesmírnou hodnotu, jsme nejcennější. Proč ještě některé pochybujeme? Vždyť Bůh daroval své jediné dítě za naše životy! Takovou hodnotu pro něj máme! A jsme stvořeny k Jeho obrazu a k Jeho podobě. On stvořil každého člověka tak, aby toužil po Boží přítomnosti. Máme v sobě prázdnotu, kterou může naplnit jenom On sám. Jestliže s tím nesouhlasíme, samozřejmě nehledáme spojení s Bohem a prázdné místo naplňujeme jinými hodnotami. Po sečtení nákladů nepřináší nakonec opravdovou radost, pokoj, ani naplnění. Hledáme „něco“, snažíme se „to“ uchopit a když se nám to nakonec podaří, kupodivu se objeví deprese a rozčarování. Stává se to, protože nám nic nemůže nahradit Boží přítomnost v našem životě. Hledáme přijetí u jiných, úspěchy v práci, ve společnosti, v dětech... a pořád nám něco chybí.

Na základě tohoto semináře jsem přijala pro sebe verš: „Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen.“ (Žalm 139, 14) Vždyť budu opravdu šťastná, když přijmu pro sebe obsah tohoto Božího slova: jsem dokonalé dílo Stvořitele a On mne stvořil bez chyby. Vůbec nezáleží na okolnostech, ve kterých se právě ocitám. Všechny úseky mého života mohou být výbornou zkušeností s Božím požehnáním, s Boží milostí a pramenem radosti. Záleží jen na tom, jestli se nechám vést Ježíšem Kristem.

Když jsem toto prožila, mohla jsem začít Bohu důvěřovat, že on *i mne* vede a řídí. „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Židům 1, 5) „Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý.“ (Jeremjáš 29, 11 KP) Vždyť jestliže uvěřím Božímu slibu jako mladá dívka, každý úsek mého života může být naplněn vděčností Bohu za přítomnost a radostným očekáváním na to, co přijde v budoucnosti.

Uvědomila jsem si, že toto ale mohu jen tehdy, když přijmu Boha jako milujícího Otce, který chce dobro pro své děti a který má vše pod kontrolou. „Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal.“ (Žalm 139, 16). A také: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Římanům 8, 28)

Tyto a další řádky platí i pro tebe! Bůh ti nechce nic vzít. Přeje si jediné to, *abys změnila svůj postoj k tomu, čeho chceš dosáhnout*. Někdy bojujeme, a to všechny, s tím, že nám Bůh něco zakazuje, že nás omezuje a nechce, abychom si „užily“ plnosti života. Hlavně, když se nenaplňují naše plány a představy o tom nejlepším čase pro nás, o partnerovi, o rodině. Kam chceš dojít ve svém životě? Jaké prostředky chceš použít? Co chceš využít? Co všechno chceš vyzkoušet? Bůh si přeje, aby tvůj život byl plný vděčnosti za všechno, co máš a především abys pochopila, že to, co prožíváš, je teď jen „stínem budoucích věcí“.

Bůh tě stvořil. Jsi pro něj velice vzácná, protože tě vykoupil svou krví a chce ti dát své požehnání. Zaplatil vysokou cenu za to, aby se k tobě mohl přiblížit. A jenom ty můžeš otevřít svůj život té nepomíjející lásce. Jeho náruč je stále otevřená. Chceš se do ní také schoulit?

V Ježíši Kristu jsi přijímaná a milovaná bez výhrad. On je pramenem, ze kterého můžeš čerpat, abys doplnila nedostatek lásky ve svém životě. V něm je zdroj moci, kterou můžeš milovat a přijímat sama sebe – a také své bližní. Jeho láska k tobě pak vytváří něco krásného.

Z deníku:

„Protože mně Bůh stvořil ke své podobě, je moje mysl i tělo něčím překrásným.

Protože On mne miluje, jsem hodnotným člověkem.

Protože do mne vdechl svého Ducha, je ve mně něco božského.

Protože mi dal právo tvořit, umím přetvářet to, co je kolem mě.

Protože mi dal právo volby, umím rozeznat dobro a zlo.

Protože za to, kým jsem, vděčím jenom Jemu, nikdy nebudu lepší než ostatní. Oni mají stejná práva.“

Všechno záleží na tom, na kolik si toto uvědomuješ a umíš využít.

Apoštol Pavel napsal korintským křesťanům: „Pokud jde o to, co jste psali: Je pro muže lépe, když žije bez ženy.“ (1. Korintským 7, 1) Jak tomu rozumět? Je tedy lepší, když mladí lidé zůstanou svobodní? V přesnějších překladech není slovo „lepší“, ale „dobré“. Ta Pavlova odpověď lépe přeložena tedy zní takto: „Pro člověka je dobré, aby se nedotýkal ženy. Tedy – pro muže je dobré, když zůstane svobodný. A pro dívku je dobré, když se nevdá. Není to lepší, ale je to dobré“.

Moc si přeji, abys toto dokázala přijmout. Pamatuj, že i to je dobré, když jsi svobodná. To neznamena, že není také dobré se vdát! Jistě, i to je dobré! Vždyť manželství je člověku dáno samotným Bohem už v ráji! A tam Stvořitel zhodnotil své dílo jako *velmi dobré*. Možná se to těžko přijímá, že život jako svobodná je také dobrý, když přece tolik toužíš lásce a po muži! Ale ano, i život svobodného člověka je dobrý!

Přijmi ten čas, kdy teprve hledáš životního partnera, jako dobrý. Nauč se ho využít k věcem, na které už v manželství nebude tolik času. Nauč se, například, dobře hospodařit se svým časem. Uvidíš, jak se to ti hodí v manželství! Využij ten čas svobody k tomu, aby ses připravila na manželství! Přečti si o tom nějakou dobrou literaturu. Mnohými úžasnými věcmi můžeš naplnit ten dobrý čas, když je člověk zatím ještě sám!

Když jsi ještě svobodná, máš možnost se tolik naučit, mnoho poznat, investovat do duchovního života, což bude přinášet plody v celém dalším životě. Pokud si například „za svobodna“ nenavykneš každý den se modlit a číst Boží slovo, jako žena – matka se tomuto budeš učit velmi těžce.

Doba mládí. To je doba poznávání nových kamarádů a uzavírání přátelství, která vydrží mnoho, mnoho let. Je to doba, kdy si můžeš dobře rozhodovat, co a kdy budeš dělat, čemu věnuješ svůj čas. Taková doba už se nemusí nikdy opakovat!

Je mi líto, když vidím, jak řada dívek zahazuje ten krásný kus života. Žijí iluzemi o budoucnosti a neumí se radovat z toho, co přináší přítomnost. Tímto postojem se okrádají o pocit štěstí, protože vždy čekají na něco, co teprve má, podle nich, přijít. Když se jim jejich očekávání splní, objeví se nová přání a vytrácí se vděčnost za to, co už jim Bůh dal.

V době, kdy jsme svobodné, máme také příležitost dobře poznávat své tělo; také svůj měsíční cyklus, což je pak důležité v manželství. Máme možnost si zvyknout žít ve shodě s našimi hormonálními reakcemi a pochody. Některé ženy terorizují svou špatnou náladou a tím, že se špatně cítí, celou rodinu jenom proto, že nevědí, co se děje v jejich těle a čeho by se měly vyvarovat. Duchovní a emocionální nerovnováha spolu s konflikty mají značný vliv na fyzický stav organismu. A naopak: fyzický stav a biologická nerovnováha mají vliv na emoční stav a také – (kupodivu) – na duchovní život.

Všechny komplexy, bloky nebo pocit nadřazenosti jsou výsledkem našeho egoismu, sobectví a nepřijetí toho, jak nás Bůh stvořil. Naříkáme nad situací, ve které se zrovna nacházíme. Jsme neustále nespokojené. I to je boj se Stvořitelem.

Když toto všechno neopustíme, budeme „zablokováni“ pro Boží jednání s námi. Vždyť on nás může proměnit a darovat nám mnohem lepší dary, které si ani neumíme představit. Když odevzdáme Bohu všechno, co nám, podle našich názorů, patří – zdraví, rodinu, hmotné věci, manželství nebo svobodný způsob života, teprve potom nám Bůh může dát mnohem, mnohem více.

Jestli ti mohu poradit, najdi si spřízněnou starší kamarádku, ke které budeš mít důvěru. Občas ji navštiv a prober s ní své lásky, smutky, radosti. Spolu se modlete, nebo jenom spolu buďte. Já sama jsem měla a stále mám svojí „duchovní maminku“, ženu starší o čtyři roky. Chodila jsem za ní se svým pláčem.

V současné době se povzbuzujeme navzájem a je to pomocí pro nás obě.

A tak tedy: Neboj se, důvěřuj Bohu, využívej „čas“, modli se a nech Boha jednat ve Tvém životě! Vždyť On ví, po čem toužíš!

S modlitbou a láskou,
Rút